

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Nõod nagu
õed*

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Sisters by Choice
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2020 by Susan Mallery, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09380520
ISBN 978-9949-82-635-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Tarrynile. Ma tean, et Sulle meeldivad minu Blackberry saare raamatud, ja mul on nii hea meel pühendada käesolev raamat Sinule. Ma arvan, et Sulle pakub rõõmu kohtuda Sophie, Kristine'i ja Heatheriga. Ja isegi Amberiga. Loodetavasti pakub raamatu lugemine Sinule sama palju rõõmu nagu minule selle kirjutamine.

ESIMENE PEATÜKK

SOPHIE Lane'i lahutusest oli möödas kaheksa aastat, aga kohtingutel käimine valmistas talle ikka veel raskusi. Küllap ta oli selles ise süüdi. Kui ta „end tõsiselt kokku võtaks“ – nagu ta nõbu Kristine tavatses öelda –, küll ta siis ka kellegi leiaks.

Aga Sophie arvates polnud see nii lihtne, nagu esmapilgul paistis. Esiteks oli Kristine abiellunud kohe pärast keskkooli lõpetamist oma kooliaegse kallimaga ja olnud viimased kuusteist aastat õnnelikus abielus. Temal polnud mingit õigust teistele kohtingute osas nõu anda. Teiseks polnud Sophiel kohtingute jaoks aega. Tal oli palju tegemist: tal oli oma firma ja see meeldis talle ja talle meeldis ka see, et tal tuleb firma edu nimel kõvasti tööd teha. Tõele au andes oli tema silmis firma märksa huvitavam kui ükski mees – mis oligi tema kohtingute probleemi alus. No ja lisaks sellele muidugi kohtingud ise.

Lüüa end üles, minna õhtust sööma, kuulata, kuidas üks mees räägib kolm tundi iseendast ... See polnud küll selline asi, mille peale firmakriisidest vabased õhtuid raisata. Pealegi tekitasid temas segadust kõik need kohtingutega kaasnevad reeglid.

Ta oli kaunis kindel, et pärast kolmandat kohtingut peaks minema mehega voodisse, aga see ei istunud temale. Kui temale mõni mees meeldis ja ta tahtis tolle mehega voodisse minna, siis milleks oodata? Tal oli palju tegemist. Kui mees pakkus talle juba esimese kohtumise ajal huvi, siis milleks oodata? Miks mitte selitada pisut pead ja minna oma eluga edasi? Sest kui tal polnud tahtmist seda pärast esimest kohtumist teha, siis pole tal selle vastu huvi ka pärast kolmandat kohtumist. Võib arvata, et selleks ajaks käiks mees talle juba aktiivselt närvidele.

Ning just sellepärast oligi ta Bradley Kasperskyga teist korda kokku saades sada protsenti kindel, et kohtinguga nõusse jäämine oli olnud tohutu viga. Pealegi ei pakkunud talle vähimatki huvi esimesel kohtingul kuulnud tunniajane loeng lasertehnoloogiast. Tal oli tahtmine teha lõpp kohe pärast arve saabumist – mille nad jagasid Sophie palvel pooleks – ja öelda otse välja, et mees ei ole tema jaoks ja kuigi mehega tutvuda oli olnud väga huvitav, ei jõua nad kuskile. Ja et mehel pole mõtet talle helistada ega saata sõnumeid või meile.

Ta oleks seda hea meelega teinud, ainult et ... Ta tundis end üksildaselt. CKd ei olnud enam ja see tundus ikka veel uskumatu. Koju, tühja korterisse minemine tegi talle füüsilist valu. Et pääseda mälestustest, oli ta hakanud magama oma kabinetis diivanil, aga pidi minema ikkagi koju duši alla ja niipea, kui ta kodu uksest sisse astus, tuli talle nutt peale.

Ja just kõige selle pärast polnudki ta Bradleyga lõppu teinud ja nüüd sõi ta seega mehega teist korda õhtust ja kuulas järjekordset loengut laseritest. Ta oli plindris ja tegelikult oleks ta pidanud võtma end kokku ja minema koju ja laskma valul võimust võtta. Sest CK oli väärt, et teda leinataks, ja võib arvata, et terapeut ütleks talle, et ta oli lükanud neid tundeid juba liiga kaua edasi. Eeldusel, et tal oleks terapeut. Aga tal ei olnud. Kuigi nii mõnigi oli talle öelnud, et tal tuleks minna nõustamisele. Reeglina oli see vallandatud või ise töösuhte üles öelnud töötaja. Lahkudes karjusid nad üle firma fuajee midagi sellist nagu: „Sa oled talumatu. Sina arvad, et suudad kõik ise ära teha. Aga ei suuda. Sa ei ole üliinimene. Sa üksnes *arvad*, et sa oled kõigest teis-

test parem. Sul on tõsine probleem ja sa peaksid otsima abi.“ Ja selle tiraadi sekka loobiti veel sõimusõnu.

„Sophie?“

„Hmm?“

„Su telefon heliseb.“

„Oh! Vabandust. Unustasin heli maha keerata.“

Ta heitis pilgu veinikliasi kõrvale asetatud telefonile ja taipas, et telefon helises ja vibreeris ja hüples tõe pooldest laual. Ta mõtles just kõne postikasti saata, kuid heitis pilgu helistaja nimele.

„Minu turvafirma,“ ütles ta. „Pea kõnele vastama.“

Ta haaras telefoni ja käekoti ja sammus restorani garderoobi.

„Sophie Lane kuuleb,“ lausus ta särtsakalt. „Kas soovite parooli?“

„Palun jah.“

Ta luges parooli ette ja küsis: „Milles probleem?“

„Edastasime tuletõrjele teate, et teie firmas läksid tuletõrjealarmid tööle. Meie sensorite kohaselt on seal tulekahju. Tegu ei ole valehäirega. Firmas CK Industries on tulekahju.“

Kakskümmend minutit hiljem, kui Sophie ootas kärsitult, et valgusfooris süttiks roheline tuli, tuli talle ühtäkki meelde, et ta oli olnud ju kohtingul, aga oli sööstnud pärast kõnele vastamist otsema teed autosse. Ta aktiveeris käed vaba süsteemi ja andis korralduse: „Helista Bradley Kasperskyle.“

„Bradley Kaspersky. Mobiiltelefon. Valin numbri.“

Paar sekundit hiljem kuulis Sophie helisemist ja siis: „Sa läksid ära.“

„Bradley, anna mulle andeks. Mu firmas on tulekahju. Olen teel sinna.“

„Kuidas ma tean, et see on tõsi? Kuidas ma tean, et sa ei lasknud lihtsalt jalga?“

„Sellepärast, et ma ei teinud seda. Sellepärast ... ei teagi. Kuule, Bradley, kui sina arvad, et see oli nii, siis pole mõtet pikemalt rääkida. Pea lõpetama.“

Ta lõpetas kõne ja püüdis ignoreerida rinnus paisuvat hirmu ja õudu. Kui firmas on tulekahju, siis võib juhtuda, et ta kaotab kõik. Kauba, andmebaasid, fotod CKst, mida ta hoidis töölaual.

Aga võib-olla pole asi nii hull. Võib-olla ...

Sophie oleks peaaegu eessõitvale autole otsa sõitnud. Ta vajutas viimasel hetkel kähku pidurit ja ta auto jäi ees sõitvast autost paari tolli kaugusel seisma. Paremat kätt oli näha taevasse tõusvat paksu suitsu. Ei, *tõusma* ei olnud õige sõna. Suits lausa sööstis taevasse, just nagu see vallanduks suurtükist ning tooks endaga kaasa katastroofi.

Ta keeras ümber nurga, siis vasakule ja kolm korda paremale ning pidi peatama auto barrikaadi ees, mille juures seisid kaks Santa Clarita politseijaoskonna esindajat. Ta parkis auto, kargas välja, haaras dokumendid ja näitas neid politseile.

„See on minu firma,“ ütles ta. „Mina olen selle firma omanik. Mis juhtus? Kas keegi on majas sees? Oh taevas! Koristajad! Kas koristajad pääsesid välja?“

Ta lasti barrikaadist läbi ja suunati edasi tuletõrjuja juurde, kes paistis olevat komando juht.

Sophie oli šokis. Ta vahtis rabatult, kuidas laohoone ja kontorid põlesid. Neist polnud alles muud kui tuli ja suits ja kuumus.

Liiguta end! kamandas ta end. Tuleb midagi teha.

Ta jooksis tuletõrjuja juurde ja tutvustas end uuesti.

Mees noogutas. „Meile teada olevate andmete põhjal avastasid tulekahju koristajad. Kõik pääsesid turvaliselt välja. Otsisime hoone läbi nii hästi-halvasti kui võimalik ega leidnud kedagi. Kas teie teada võiks mõni teie kolleeg majas olla?“

Sophie üritas mehe sõnadele keskenduda, aga see oli võimatu. Tema oli siiani näinud tulekahjusid üksnes filmides ja seal nähtu polnud teda tegelikkuseks ette valmistanud. Kuumus oli talumatu. Kuigi ta seisis kolmekümne meetri kaugusel, oli tal ikkagi tahtmine taanduda, et pääseda kaugemale üha suuremast kuumusest.

Ja veelgi rabavam oli hää. Tuli oli tõeliselt elus. See hingas ja mühises ja kriiskas. Sophie hoone üritas küll vastu panna, aga tuli oli tugevam. Ja siis varises üks sein ta silme all kokku.

„Kas hoones võib olla kedagi, kes on jäänud kauemaks tööle?“

Küsimus karjuti talle otse näkku. Sophie kiskus leekidelt pilgu.

„Ei tohiks kedagi olla. Mina olen ainus, kes jääb kauemaks majja. Mulle ei meeldi, kui hoones on minu äraolekul inimesi.“ Välja arvatud koristajad. Neid ta usaldas. Pealegi olid kõik tähtsad asjad luku taga.

Mehe nägu ilmutas kaastunnet. „Kahju küll, aga sellest hoonest ei jää midagi alles.“

Sophie noogutas, sest rääkida oli võimatu. Ta kõris tulitas ja mitte üksnes suitsust ja õhus lendlevast tahmast. Ta kõri tulitas sellepärast, et ta nägi enda vaos hoidmisega suurt vaeva.

Kõik, mille nimel ta oli vaeva näinud, millest unistanud, mille pärast higistanud ja võidelnud – kõik oli läinud. Lihtsalt läinud. Ema oli ikka hoiatanud, et tuleb olla ettevaatlik, muidu võivad inimesed su südame murda, aga mitte keegi polnud teda hoiatanud, et üks hoone võib sama teha.

Ta keeras pilgu ära ja sammus auto poole. Ta aju vasak pool ütles, et tuleb helistada kindlustusfirmasse ja ka töötajatele. Õnneks olid kõikidest raamatupidamisdokumentidest ja tellimustest koopiad, aga CK Industries ei saa nii pea uuesti uksi avada.

Seda ütles ta aju vasak pool. Parem pool tundis aga üksnes valu. Esmalt CK pärast ja nüüd selle pärast. Ta jõud oli otsas. Kuidas on võimalik, et ta on nad mõlemad kaotanud?

Ta otsis telefoni välja, leidis kontaktidest tuttava numbri ja valis selle.

„Tere!“ vastas nõbu Kristine. „On vast üllatus. Minu arusaamist mööda pidid sa olema kohtingul. Oh, Sophie, kell on alles kaheksa. Kas sa tulid juba ära? Oled sina vast võimatu! Mis sellel kutil viga oli? Liiga pikk? Mitte küllalt pikk? Kas ta hingas imelikult? Oota üks hetk ...“

Kristine'i hääl kostis summutatult. „Jah, JJ, sa pead tõesti oma Euroopa ajaloo ära õppima. Esimene maailmasõda ei ole nõme ja igav ja see info kulub sulle hilisemas elus ära.“

Siis oli Kristine'i hääl jälle normaalne. „Usu mind, kui ta saab kolmkümmend, teatab ta mulle, et mul ei olnud õigus, et tal pole teadmisi Esimesest maailmasõjast mitte kunagi vaja läinud.“